

СИНИЯТЪ АНГЕЛЪ

Всѣка вечеръ, когато се връщамъ
презъ далечния краенъ кварталъ,
спирамъ моренъ предъ вашата кжща
посрѣдъ локви и улична калъ.

Едно малко прозорче блещука,
като паднала нощна звезда,
а неспирно по покрива чука
тоя старъ септемвриецъ — дѣжда.

И въвъ нощния мракъ ясно виждамъ
свѣтятъ твоитѣ топли очи,
твоя погледъ, потъналъ въвъ грижи,
свѣти съ бледни отровни лжчи.

Всѣка вечеръ стоишъ до прозореца
и загърната въ тънкия шалъ,
като ангелъ политналъ отгоре
ти размахвашъ две сини крила.

Кой те чака, кого ли обичашъ? —
непозната, повѣрвай ми ти
въ свойтѣ сѣнища азъ те обкичвамъ
съсь цвѣтата на мойтѣ мечти.